

KAPITOLA 1

Wells

Nikto nechcel stáť pri hrobe. Tých, ktorí prežili z pôvodnej stovky, ešte stále vyvádzalo z miery spúšťať do zeme mŕtve telo, hoci na provizórnom cintoríne už pochovali štyroch členov svojej skupiny.

Navyše nik z nich netúžil byť otočený chrbtom k stromom. Keď od posledného útoku kdesi čo i len zapraskala haluz, každý sa zdesene strhol. Takmer sto ľudí, ktorí sa prišli rozlúčiť s Asherom, sa preto tíslo v polkruhu tesne vedľa seba a striedavo hľadelo raz na telo ležiace na zemi a vzápätí na tieň v lese.

Citeľne tam chýbalo upokojujúce praskanie ohňa. Deň predtým sa im minulo drevo a nikto si netrúfol ísť po ďalšie. Wells by sa na to aj podujal, no všetok čas mu zabralo kopanie hrobu. Ani na túto prácu sa nenašiel nijaký dobrovoľník okrem vysokého tichého Arkádijčana menom Eric.

„Určite je mŕtvy?“ šepala Molly a odstúpila od hlbkej jamy, akoby sa bála, že pohltí i ju. Mala iba trinásť, ale pôsobila mladšie. Teda aspoň pred niekoľkými týždňami. Wells si pamätal, že jej po havárii výsadkovej lode pomáhal. Okrúhle líca mala vtedy zafúľané od popola a zbrázdnené slzami. Teraz však bola jej tvár chudá, takmer prepadnutá, na čele mala škaredý škrabanec. Zdalo sa, že jej ho poriadne nevyčistili.

Wells pohľadom zablúdil k tržnej rane na Asherovom krku, kde sa mu zabodol šíp. Zomrel pred dvoma dňami, keď sa na hrebeni kopca objavili záhadné postavy, ktoré obrátili naruby všetko, čo kolonistom kedy povedali a čo zdanlivo vedeli.

Na Zem ich poslali ako živé testovacie subjekty – prvých ľudí, ktorí po tristo rokoch vkročia na planétu. No mylili sa.

Niektorí odtiaľ totiž nikdy neodišli.

Celé sa to zomlelo veľmi rýchlo. Wells si neuvedomil, že sa niečo deje, kým Asher nespadol na zem a nezačal chrčať, pričom sa zúfalo oháňal po šípe, ktorý mal zapichnutý v krku. Až vtedy sa otočil a zbadal ich. V lúčoch zapadajúceho slnka sa črtali akési siluety. Pripomínali skôr démonov ako ľudí. Wells zažmurkal a čakal, že postavy sa rozplynú. Nebolo predsa možné, aby boli skutočné.

Ale príznaky nestrieľajú šípy.

Keď jeho výkriky o pomoc zostali nepovšimnuté, odniesol Ashera do ošetrovateľského stanu, kde držali zdravotnícke potreby, ktoré zachránili pri požiari. Bolo to však zbytočné. Kým začal horúčkovito hľadať obvazy, Asher dodýchal.

Ako to, že na Zemi boli *ľudia*? To predsa nedávalo zmysel. *Nikto*

21. DEŇ

neprežil Kataklyzmu. Bolo to nevyvrátiteľné a Wells to mal zakorenené v mysli tak hlboko ako fakt, že voda mrzne pri 0 stupňoch Celzia alebo že planéty obiehajú okolo Slnka. Napriek tomu ich videl na vlastné oči. Tí ľudia určite neprišli z Kolónie vo výsadkových lodiach. Boli to *pozemšťania*.

„Áno, je mŕtvy,“ odvetil Wells Molly a unavene sa pozviechal. Zrazu si uvedomil, že naňho zíza takmer celá skupinka. Ešte pred niekoľkými týždňami by boli ich výrazy plné nedôvery či opovrhnutia. Nik neveril, že kancelárov syn naozaj sedel vo väzení. Pre Grahama bolo priveľmi ľahké presvedčiť ostatných o tom, že Wellsa s nimi poslal otec, aby ich špehoval. No teraz naňho hľadeli s očakávaním.

V chaose po požiari zostavil tímy, dal im za úlohu roztriediť zvyšné zásoby a pustiť sa do stavania trvalých obydľí. Vďaka svojmu záujmu o pozemskú architektúru, ktorý jeho pragmatického otca sústavné rozčuľoval, navrhol tri drevené chatrče – tie teraz stáli uprostred čistiny.

Wells sa zadíval na temnejúcu oblohu. Dal by čokoľvek za to, aby si kancelár mohol obzrieť jeho dielo. Nie však preto, lebo mu chcel dokázať svoju pravdu – po tom, čo videl, ako otca postrelili na odletovej palube, hnev z neho vyprchal rýchlejšie než farba z kancelárových líc. Teraz si želal iba to, aby jeho otec jedného dňa mohol nazvať Zem svojím domovom. Zvyšní obyvatelia Kolónie sa k nim mali pripojiť vtedy, keď zhodnotia, že podmienky na planéte sú bezpečné, ale ubehlo už dvadsaťjeden dní a za ten čas sa na oblohe nezjavil ani len záblesk.

Hneď ako Wells znova uprel zrak na zem, myšlienkami sa vrátil k naliehavejšej úlohe: rozlúčiť sa s chlapcom, ktorého sa chystali poslať na oveľa temnejšie miesto posledného odpočinku.

Dievča vedľa neho sa zachvelo. „Môžeme pokračovať?“ spýtalo sa. „Nemienim tu stať celú noc.“

„Pozor na ten tón,“ odvrkla ďalšia dievčina menom Kendall a nahnevane skrivila jemné pery. Wells ju najprv pokladal za Phoenixanku, no napokon prišiel na to, že svojím povýšeneckým pohľadom a sekajúcou intonáciou sa iba usiluje napodobniť baby, s ktorými vyrástol. Mladé Waldenčanky a Arkádijčanky to robievali celkom bežne, hoci dovedy nestretol nikoho, komu by to šlo tak dobre ako Kendall.

Wells sa poobzeral v snahe nájsť Grahama, ktorý ako jediný okrem neho a Clarke pochádzal z Phoenixu. Netešilo ho pasovať toho chlapca do vedúcej pozície, ale kamarátil sa s Asherom a na rozdiel od Wellsa bol povolanejší na to, aby rečnil na jeho pohrebe. Patril však k niekoľkým jednotlivcom, ktorí v dave chýbali, takisto ako Clarke. Hneď po požiaroch sa vydala s Bellamym hľadať jeho sestru a zanechala mu len trpkú spomienku v podobe piatich jedovatých slov, ktoré naňho vychrľila: *Zničíš všetko, na čo siahneš.*

Odrazu v lese čosi zapraskalo a davom sa rozľahli výkriky. Wells jednou rukou bez rozmýšľania odsunul Molly za seba a druhou schmatol lopatu.

Po chvíľke na čistinu vkročil Graham obklopený dvoma Arkádijčanmi – Azumom a Dmitrim – a Waldenčankou menom Lila. Všetci traja chlapci mali plné náruče dreva, zatiaľ čo Lila niesla pod pazuchou zopár konárov.

„Takže už vieme, *kam* sa podeli ostatné sekery,“ podotkol Waldenčan Antonio s pohľadom upretým na nástroje, ktoré mali Azuma a Dmitri prehodené cez plecia. „Popoludní sme ich potrebovali.“

21. DEŇ

Graham zdvihol obočie a obzrel si najnovšiu chatrč. Konečne sa dopracovali k správnej technike – tentoraz už v streche neboli diery, čo znamenalo, že v noci bude dnu teplejšie a suchšie. No ani jedno z obydľí nemalo okná. Vyrezať ich by im zabralo priveľa času a bez skla alebo plastu by to tak či tak boli iba zívajúce diery v stenách.

„Toto je dôležitejšie, verte mi,“ povedal Graham a zdvihol hrbu dreva, ktorú mal v náručí.

„To je na oheň?“ vyzvedala Molly, ale pri Grahamovom ironickom smiechu sa strhla.

„Nie, na *oštepy*. Tých zopár drevených búd nás neochráni. Potrebujeme sa nejako brániť. Keď sa tu najbližšie objavia tí bastardi, budeme pripravení.“ Vtom Grahamov zrak spočinul na Asherovi a na tvári sa mu mihol zvláštny výraz. Jeho zvyčajná maska stelesňujúca hnev a aroganciu sa nalomila a odhalila čosi ako skutočný žiaľ.

„Nepridáš sa k nám na chvíľku?“ spýtal sa Wells, ktorého to obmäkčilo. „Myslel som, že sa s Asherom rozlúčime niekoľkými vetami. Poznal si ho dobre, takže by si možno chcel...“

„Zdá sa, že máš všetko pod kontrolou,“ prerušil ho Graham, obišiel Asherovo telo a pozrel sa na Wellsa. „Pokračuj, kancelár.“

Kým zapadlo slnko, Wells s Ericom zahádzali nový hrob hlinou, zatiaľ čo Priya ozdobila náhrobok kvetmi. Ostatní sa rozišli, aby sa nemuseli dívať na pochovávanie, prípadne aby si chytili miesto v niektorej z nových chatrčí. Do každej sa pohodlne zmestilo dvadsať ľudí, ba dokonca tridsať, ak boli priveľmi unavení či zmrznutí a nevládali sa ponosovať, že sa niekto rozvaľuje na ich obhorených prikrývkach alebo že dostali lakťom do tváre.

Lila znova obsadila pre Grahama a jeho kamarátov jednu z chatrčí a skupinku mladších detí, ktoré sa triasli od zimy a ostražito pozorovali čistinu plnú tieňov, nechala vonku. Wellsa to neprekvapilo, no bol z toho sklamaný. Hoci okolie strážili dobrovoľnícke hliadky, nik z tých, čo zostali pod holým nebom, sa nemohol tešiť na pokojnú noc.

„Hej,“ ozval sa Wells, keď okolo neho prechádzal Graham s napoly hotovým oštepom. „Prečo s Dmitrim neperspíte vonku? Hliadkujete predsa ako druhí a aspoň vás po šichte ľahšie nájdem.“

Prv než Graham stihol odpovedať, doliezla k nemu Lila a chytila ho popod rameno. „Sľúbil si, že dnes večer ostaneš so mnou, zabudol si? Bojím sa spať sama,“ povedala prenikavým afektovaným hlasom, ktorý mal ďaleko od jej zvyčajného jedovatého tónu.

„Prepáč,“ odvetil Graham a pokrčil plecami. Wellsovi však neušiel ironický podtón. „Nerád porušujem sľuby.“ Graham hodil oštep Wellsovi a ten ho chytil jednou rukou. „Vezmem si teda zajtrajšiu šichtu, ak dovedy nebude po nás.“

Lila sa až prehnane striasla. „*Graham*,“ napomenula ho. „Nemal by si tak hovoriť!“

„Neboj sa, ochránim ňa,“ upokojoval ju Graham a objal ju okolo pliec. „Alebo sa postarám o to, aby bola posledná noc na Zemi najlepšou nocou tvojho života.“ Lila sa zachichotala a Wells potlačil nutkanie prevrátiť oči.

„Možno by ste mali zostať vonku obaja,“ nadhodil Eric, ktorý sa práve vynoril. „Tak sa aspoň my ostatní trochu vyspíme.“

Graham sa pohrdavo zachechtal. „Nesnaž sa mi narozprávať, že som

21. DEŇ

dnes ráno nevidel Felixa, ako sa vykráda spod tvojej deky. Jediné, čo fakt neznášam, je pokrytectvo.“

Na Ericovej tvári sa mihol nezvyčajný úsmev. „Ibaže si nás *nepočul*.“

„*No tak!*“ vyhrkla Lila a ťahala Grahama preč. „Poďme, kým Tam-sin neprepustí našu posteľ niekomu inému.“

„Chceš, aby som dnes strážil s tebou?“ ponúkol sa Eric Wellsovi.

Wells pokrútil hlavou. „To je v poriadku. Priya už kontroluje hranicu tábora.“

„Myslíš, že sa vrátia?“ spýtal sa Eric šeptom.

Wells sa obzrel do tmy, aby sa uistil, že ich nik tajne nepočúva, a potom prikývol. „Bolo to viac než varovanie. Predviedli nám svoju silu. Nech už to bol ktokoľvek, chcel nám dať najavo, že z nášho príchodu nie je nadšený.“

„To očividne nie,“ konštatoval Eric a otočil sa, pričom uprel pohľad na druhú stranu čistiny, kde bol pochovaný Asher. Nato si vzdychol, zaprial Wellsovi dobrú noc a zamieril k hŕstke provizórnych ležadiel, ktoré Felix spolu s niekoľkými ďalšími členmi ich skupiny len tak zo zvyku rozložili okolo prázdneho ohniska.

Wells si vyhodil oštep na plece, obrátil sa a šiel pohľadať Priyu. Spravil iba zopár krokov, keď vtom do niečoho vrazil a ktosi pred ním v tme zjajkol.

„Si v poriadku?“ opýtal sa Wells a natiahol k neznámej postave ruku.

„Nič mi nie je,“ ozval sa roztrasený dievčenský hlas. Bola to Molly.

„Kde dnes večer spíš? Pomôžem ti nájsť posteľ.“

„Vonku. V chatrčiach už nebolo miesto.“ Po celý čas šepkala.

Wells mal sto chutí schmatnúť Grahama s Lilou a hodiť ich do potoka. „Nie je ti zima?“ spýtal sa. „Môžem ti zohnať deku.“ Keby bolo treba, strhol by ju rovno z Grahama.

„Som v pohode. Dnes večer je celkom teplo, však?“

Wells si ju prekvapene premeral. Odkedy zašlo slnko, teplota výrazne poklesla. Natiahol ruku a priložil dlaň k Mollynmu čelu. Bolo dosť teplé. „Si si istá, že sa cítiš dobre?“

„Trochu sa mi krúti hlava,“ priznala. Wells stisol pery. Počas požiaru stratili veľa zásob, čo znamenalo, že ich prídely sa značne zmenšili. „Tu máš.“ Z vrecka vytiahol proteínový balíček, ktorý nestihol dojesť. „Daj si.“

Pokrútila hlavou. „Nie som hladná,“ odvetila slabým hlasom.

Len čo Molly na jeho naliehanie sľúbila, že mu dá vedieť, ak sa jej stav na druhý deň nezlepší, vybral sa hľadať Priyu. Zachránili väčšinu liekov, ale načo im boli, keď im chýbala jediná osoba, ktorá ich vedela použiť? Bol zvedavý, ako ďaleko už zašla Clarke s Bellamym a či objavili nejakú Octaviinu stopu. Pri pomyslení na to, koľko nebezpečenstva číhalo na Clarke v lese, ho z vyčerpania vytrhol nával strachu. S Bellamym odišli z tábora ešte pred útokom. Nemali ani potuchy, že tam žijú *ludia*, pozemšťania, ktorí s nimi komunikovali prostredníctvom smrtiacich šípov.

Vzdychol si, zdvihol hlavu k nebesiam a vyslal k nim tichú modlitbu za dievčinu, pre záchranu ktorej riskoval nekonečne veľa. Dievčinu, ktorej v očiach vzplanula nenávisť, keď mu povedala, že ho už nikdy nechce vidieť.